

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) Ing. A. L., b) Mgr. I. L.**, oba zast. JUDr. Josefem Lanzendörferem, advokátem se sídlem Pod Hřištěm 149, Ondřejov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. 7. 2007, č. j. VS-43/RK/3-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2008, č. j. 9 Ca 310/2007 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobci jako stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí ministra vnitra, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatelů proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2006, č. j. VS-2568/53/2-2000. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti stěžovatelů o udělení státního občanství České republiky. Rozhodnutí správních orgánů vycházela z toho, že stěžovatelé přes výzvy nepředložili doklady prokazující splnění podmínek pro udělení občanství stanovených v § 7 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že správní rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem

a skutečnost, že v rozhodnutích byli stěžovatelé uvedeni jako A. L. a I. L., zatímco oni sami se nazývají A. L. a I. L., nezpůsobuje nicotnost vydaných rozhodnutí.

Stěžovatelé proti tomu v kasační stížnosti uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Domnívají se totiž, že soud pochybil, pokud svým rozsudkem, v němž stěžovatele označil jako L. – L., odmítl prohlásit za nicotná správní rozhodnutí, v nichž byli stěžovatelé pojmenováni jako L. – L. Městský soud tak vyslovil, že stěžovatelé musí proti své vůli snášet své příjmení ve tvaru L. – L., i když to nebylo předmětem žaloby. Navíc městský soud své závěry právně nezduvodnil a vůbec se nevyjádřil k žalobou výslovně citovaným porušením některých ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. (§ 78, § 79), zákona č. 133/2000 Sb. (§ 1, § 8) a zákona č. 301/2000 Sb. (§ 72). Žádné procesní vyústění neměl ani návrh stěžovatelů k provedení důkazu výpisem z centrální evidence obyvatel. Tím bylo rovněž porušeno právo na spravedlivý proces. Naopak soud ve svém rozhodování postupoval nad rámec žaloby, jak ji formulovali stěžovatelé.

Stěžovatelé mají také za to, že bylo porušeno jejich právo na respektování soukromého života podle čl. 8 písm. i) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, právo na zákonnost podle čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR a právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 90 Ústavy ČR. Porušená základní práva stěžovatelů spolu úzce souvisejí a vzájemně se doplňují. Pro jejich vzájemný vztah platí, že porušení jednoho práva znamená zásah i do druhého.

Stěžovatelé v kasační stížnosti definují pojem „soukromý život“ jako vše, s čím se člověk v rámci fungování a rozvoje své osobnosti denně setkává. Ochrana soukromého života tedy znamená ochranu morální a fyzické integrity člověka. Morální a fyzickou integritou míní stěžovatelé svá jména a příjmení. Každý se musí řídit tím, jak je údaj o jménu a příjmení zanesen do centrální evidence obyvatel České republiky. Nerespektování příjmení stěžovatelů je nezákonné. Ve svém důsledku má tato nezákonnost dopad na shora uvedený soudní spor, neboť tak následně došlo k porušení práva stěžovatelů na spravedlivý proces a zákonnost tím, že by podle napadeného rozsudku měli stěžovatelé přijmout jiné příjmení (L. – L.) než to, které jim bylo přiděleno výkonou státní mocí (L. – L.).

Stěžovatelé se domnívají, že v dané věci nastal extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a jejich závěry ztělesněnými v napadeném rozsudku (závěry o tom, že mohou užívat vedle příjmení L. – L. i příjmení L. – L.), což je důvodem ke zrušení napadeného rozsudku. Všechny akty znějící na příjmení L. – L. tak jsou nevykonatelné a nevztahují se k stěžovatelům.

Stěžovatelé jsou si vědomi toho, že Nejvyššímu správnímu soudu zpravidla nepřísluší provádět dokazování. Přesto považují za nutné, aby byl proveden důkaz výpisem z centrální evidence obyvatel k osobám stěžovatelů.

Tvrzení, že stěžovatelé v určitých fázích správního řízení nespolupracovali, jsou bez právního významu, jelikož žalovaný směřoval korespondenci k osobám L. – L. a Česká pošta nevydávala písemnosti osobám L. – L., neboť takové písemnosti jim nepatří. Úvahy

soudu o tom, že stěžovatelé podléhají zákonu č. 301/2000 Sb. jsou zavádějící, jelikož § 1 tohoto zákona uvádí, že subjektem tohoto zákona jsou jenom občané ČR. Jako výjimku v části, týkající se obyvatel bez státní příslušnosti, tento zákon v § 72 odst. 1 a § 63 pro změnu jména a příjmení odkazuje jenom na projev vůle žadatele, který v případě stěžovatelů nenastal.

Závěrem stěžovatelé doplňují, že při posuzování věci nelze brát v potaz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Ans 3/2008, neboť je nepřezkoumatelný. Proti tomuto rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, která je vedena pod sp. zn. II. ÚS 1612/08.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelé navrhuji, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. V dalším odkazuje na napadený rozsudek.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*); domnívají se, že soud vyslovil nesprávnou právní úvahu ohledně toho, zda chyba ve jménu účastníka řízení způsobuje nicotnost správního rozhodnutí. Dále uplatňují důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*); mají za to, že v průběhu řízení před správními orgány bylo nesprávně doručováno, což mělo ve svých důsledcích vliv na nesprávně zjištěný skutkový stav.

Pokud jde o důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), ty stěžovatelé vidí v tom, že se soud některými jejich námitkami a návrhy nezaobíral.

Nejvyšší správní soud musí předeslat, že v daném případě nejde o správní rozhodnutí, která by závazně stanovovala jména a příjmení stěžovatelů či stěžovatele přejmenovala. Správní řízení probíhalo na základě žádosti stěžovatelů toliko za účelem vydání rozhodnutí o státním občanství České republiky. Předmětem přezkumu tak může být pouze postup správních orgánů při posuzování žádosti stěžovatelů o nabytí státního

občanství, resp. soudní kontrola tohoto postupu a rozhodnutí. Stran jména a příjmení stěžovatelů tak může být posuzováno jenom to, zda se vydaná správní rozhodnutí týkají skutečně stěžovatelů, pokud jsou v záhlaví těchto rozhodnutí stěžovatelé označeni dle svých vlastních slov nesprávně. Relevantní pak je jistě i to, zda nevyjasněná podoba jmen mohla ovlivnit řízení před správními orgány (např. v otázce doručování, jak stěžovatelé namítají).

Zprvu se zdejší soud v logice přezkumu soudních rozhodnutí musel zabývat námitkami stěžovatelů mířícími proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Ostatně skutečnost, zda je napadený rozsudek takto závažnou vadou zatížen napadený rozsudek obsahuje takto závažnou vadu, musí zdejší soud zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

Žádnou ze zmíněných vad však rozsudek městského soudu stížen není a rovněž důvody, pro které městský soud žalobu zamítl, jsou z odůvodnění rozsudku jasně seznatelné. Se závěry soudu ostatně stěžovatelé v kasační stížnosti sami věcně polemizují. Nesouhlas stěžovatelů s vlastním hodnocením soudu přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Městský soud podle vyjádření stěžovatelů v odůvodnění svého rozsudku zcela opomenul některé žalobní body. Mělo jít o argumentaci ustanoveními § 78, § 79 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, § 1, § 8 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel) ve znění pozdějších předpisů, a § 72 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů. V žalobě ve smyslu shora uvedených ustanovení stěžovatelé tvrdili, že na jména L. – L. mají vystaveny veřejné listiny, jako průkazy o povolení k pobytu pro cizince, cizinecké pasy, doklady o přidělení rodného čísla apod. Stejným způsobem jsou vedení v evidenci obyvatel ČR a v evidenci cizinecké policie. O změnu příjmení nežádali a dodnes používají stejná příjmení a jména, jak jsou uvedena v jejich žádosti o české státní občanství.

K těmto žalobním bodům se ovšem městský soud dostatečně vyjádřil a dokonce se s nimi i zčásti ztotožnil. Městský soud nerozhodoval autoritativně o skutečnosti, jak se správně stěžovatelé jmenují či jaká verze přepisu jejich jmen z azbuky do latinky je jazykově korektní. Městský soud proto respektoval tu mutaci jmen stěžovatelů, kterou oni sami považují za správnou, a právě v této variantě stěžovatele pojmenovává i v záhlaví

svého rozhodnutí (a stejně tak činí i soud zdejší). Městský soud tak respektoval verzi, která plyne z dokladů, o nichž stěžovatelé v žalobě hovořili, byť na str. 8 rozsudku uvedl, že „nelze ani přehlédnout rodný list syna žalobců, na němž jsou žalobci uváděni jako A. L. a I. L. a jejich tvrzení o tom, že na všech veřejných listinách jsou označováni jako Alexandre L. a I. L. tak není pravdivé.“ Přes tuto skutečnost však městský soud, jak již bylo řečeno, respektoval dokumenty citované v žalobě, a tedy stěžovatele sám označil jako L. – L. Není tak rozhodně pravda, že by se s námitkami stěžovatelů městský soud nevypořádal. Městský soud pouze uvedl, že „drobná odlišnost v transkripci jména účastníka řízení, je-li toto jméno přepisováno z cizího jazyka do latinky (...), nemůže vést k nicotnosti vydávaného rozhodnutí.“ I z této formulace soudu tak je zřejmé, že se soud argumenty stěžovatelů zabýval, částečně jim přisvědčil, zčásti s nimi polemizoval. Skutečnost, že byla žaloba soudem zamítnuta, se pak neodvívá od toho, že by nebylo dáno za pravdu stěžovatelům ohledně transkripce jejich jmen. Ze stejných důvodů tak městský soud neprovedl ani důkaz výpisem z evidence obyvatel – a to právě z toho důvodu, že jména stěžovatelů sám používal v podobě, jakou stěžovatelé prosazují a jakou chtěli výpisem doložit. Zcela nejasný a protimluvný je pak argument stěžovatelů, že soud šel naopak nad rámec žaloby, pokud posuzoval, jak se stěžovatelé jmenují. Na jedné straně stěžovatelé soudu vytýkají, že neprovedl důkaz, aby bylo doloženo, jak zní jejich pravá jména, na druhé straně soudu vytýkají, že se způsobem transkripce jejich jmen zabýval. Taková argumentace svědčí mnohem spíše o účelovosti podaných námitek, zejména když jména stěžovatelů soud ve svém rozsudku používá ve formě, o níž sami stěžovatelé tvrdí, že je jediná správná. Nejvyšší správní soud tedy naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal. Rozhodnutí městského soudu není nepřezkoumatelné a práva stěžovatelů na spravedlivý proces nebyla porušena.

Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posuzování argumentace stěžovatelů, že během správního řízení korespondence směřovala k osobám L. – L. a Česká pošta nevydávala písemnosti osobám L. – L., neboť takové písemnosti jim nepatří. Skutkový stav, jak jej popisují stěžovatelé, je však zcela zjevně nepravdivý. Výzvy k předložení nezbytných dokladů (mj. potvrzení zdravotní pojišťovny o absenci dluhů na veřejném zdravotním pojištění, potvrzení finančního úřadu o daňové bezdlužnosti apod.; A. L. měl navíc předložit některé doklady týkající se společnosti EURODOM, spol. s r. o., jejímž byl společníkem a jednatelem) byly stěžovatelům doručeny dne 19. 9. 2006, resp. 3. 10. 2006. Zároveň byli předvoláni k ústnímu jednání za účelem prověření jejich žádosti. Na doručenkách jsou stěžovatelé uvedeni jako L. – L.. Podepsali se však jako L. – L. Z doručenek je patrné, že si stěžovatelé výzvy převzali. Na tyto výzvy odpověděli, že neznají osoby L. – L. Dále A. L. samostatně uvedl, že v případě EURODOM, spol. s r. o. se jedná o právnickou (a nikoliv fyzickou) osobu, přičemž řízení o udělení státního občanství je vedeno s osobami fyzickými. Z tohoto vyjádření plyne, že stěžovatelům muselo být zřejmé, že výzvy jsou zcela nepochybně určeny jim. Indiciemi jim k tomu musely být skutečnosti, že výzvy byly doručeny na adresu jejich trvalého pobytu, že byly adresovány osobám s téměř identickými jmény (přičemž jim bylo již z dřívějška známo, že existují potíže s transkripcí jejich jmen do latinky a věděli, že na některých písemnostech v minulosti již byli označeni ve tvaru, jaký byl na výzvách). Konečně pro tento závěr svědčí i zmínka o společnosti EURODOM, spol. s r. o., jejímž byl A. L. společníkem a jednatelem (to koneckonců potvrzuje i jeho odpověď na předmětnou výzvu). Přesto se žadatelé k jednání v určený den (20. 10. 2006) nedostavili. I tak

Ministerstvo vnitra vyzvalo stěžovatele opětovně k předložení potřebných dokladů a k dostavení se k ústnímu jednání na den 2. 11. 2006. Výzvy byly stěžovatelům uloženy na poště dne 25. 10. 2006. Fakticky je však převzali až dne 9. 11. 2006. Na doručenkách jsou již příjmení stěžovatelů ve formě L. – L. Podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, však platí, že *předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví.* Všechny náležitosti tohoto ustanovení tak výzva Ministerstva vnitra splňovala. Vzhledem k tomu, že nebyla ze strany stěžovatelů poskytnuta potřebná součinnost, bylo vydáno rozhodnutí o tom, že se stěžovatelům státní občanství neuděluje. Teprve poté stěžovatelé předložili některé doklady. Zároveň ve věci podali rozklad.

Ministerstvo vnitra vyzvalo pro účely řízení o rozkladu stěžovatele opětovně k doplnění spisového materiálu. Dokumenty, které bylo třeba předložit, jsou uvedeny ve výzvách. Tyto výzvy byly doručeny stěžovatelům dne 13. 2. 2007. Na dodejkách je uvedeno v kolonce *adresát* příjmení v podobě L. – L. V kolonce *jméno a příjmení příjemce*, která je umístěna v oddíle *prohlášení příjemce zásilky*, jsou rukou psána příjmení stěžovatelů rovněž ve tvaru L. – L. Dne 1. 3. 2007 některé písemnosti stěžovatelé doložili a dne 5. 3. 2007 se dostavili na Ministerstvo vnitra, kde nahlédli do spisu a uvedli, že o státní občanství požádali pod svými jmény L. – L. a na jejich užívání trvají. Dále si vyžádali kopie pěti písemností ze spisu. I z tohoto tedy plyne, že stěžovatelé byli naprosto srozuměni s tím, že vedený spis se týká právě jich. Vzhledem k tomu, že přes výzvy však stále ve spisovém materiálu chyběly některé doklady (konkrétně o veřejném zdravotním pojištění) a nebylo možno posoudit ani celkovou integraci stěžovatelů do české společnosti, byl rozklad zamítnut. Z uvedeného tak je plně patrné, že stěžovatelům byly všechny výzvy (zaslané dvakrát v řízení v prvním stupni, jednou v řízení o rozkladu) doručeny v souladu se zákony. Je také zřejmé, že stěžovatelé museli vědět, že jsou výzvy směřovány právě jim. Přesto součinnost neposkytli. Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy nebyl shledán naplněným.

Konečně Nejvyšší správní soud posuzoval námitky stěžovatelů, že bylo zasaženo do jejich soukromého života a že chybně uvedené jméno způsobuje nicotnost vydaného správního rozhodnutí. Zdejší soud souhlasí s tím, že jméno (a příjmení) tvoří jedny ze stěžejních prvků identity každého jedince. Stejně tak slouží jako významný znak identifikace osob. Jak již ale bylo zdůrazněno, předmětem soudního přezkumu je pouze rozhodnutí o tom, že se stěžovatelům neuděluje státní občanství, nikoliv rozhodnutí o změně jmen stěžovatelů. To, že jsou stěžovatelé v rozhodnutí o neudělení státního občanství uvedeni ve formátu L. – L., neznačí jejich přejmenování, ale jde o verzi možného přepisu jejich jmen. Proto ani nemůže dojít k žádnému zásahu do soukromého života stěžovatelů. Ze stejného důvodu tak soud nemusí vůbec provádět důkaz výpisem z evidence obyvatel ČR.

Není případná ani námitka stěžovatelů, že rozhodnutí vydaná na příjmení L. – L. jsou nicotná, neboť stěžovatelé jsou ve většině úředních listin vedeni jako L. – L. Správní řád ve svém § 68 odst. 2 praví, že *účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci.* Podle § 18 odst. 2 správního řádu *se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu,*

popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Soud zjistil, že podoba příjmení, kterou preferují stěžovatelé, je zapsána ve většině dokumentů, zejm. v cizineckých pasech, povoleních k pobytu aj. Naopak v rodném listě syna stěžovatelů K. jsou uváděni jako L. – L., stejně jsou uváděni i v českých prepisech vlastních rodných listů. Sám syn, který je českým občanem zcela zbaveným způsobilosti k právním úkonům, se jmenoval L. a teprve po úředně povoleném přejmenování se píše L. Drobné nesrovnalosti ve jménech účastníků však přesto nezpůsobují nicotnost napadeného rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 31. 3. 2008, č. j. 8 Ans 3/2008 - 61, www.nssoud.cz, které se týkalo týchž stěžovatelů: „*Drobná odlišnost v transkripci jména účastníka řízení, je-li toto jméno přepisováno z cizího jazyka a do latinky, zejm. přichází-li v úvahu více na první pohled nikoliv nesprávných variant, nemůže vést bez dalšího k nicotnosti vydávaného rozhodnutí. V nyní posuzované věci je zřejmé a z rozhodnutí seznatelné, o jakých účastnících bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud připouští, že užívání různých transkripcí jmen stěžovatelů není šťastné, i z rodného listu syna stěžovatelů však vyplývá, že jimi užívanou transkripci těchto jmen nelze považovat za jedinou správnou. Zároveň se nejedná o odlišnost v údajích odpovídající míře, jakou se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2006, čj. 3 Azs 46/2006 - 91 (www.nssoud.cz).“ Závěry učiněné osmým senátem Nejvyššího správního soudu lze plně přenést i na nyní projednávaný případ. Stěžovatelé sice argumentují, že citovaný judikát není použitelný, neboť trpí vadami, a proto proti němu podali ústavní stížnost, avšak Ústavní soud ji zčásti jako nepřípustnou, zčásti jako zjevně neopodstatněnou odmítl usnesením ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. II. ÚS 1612/08.*

Nicotnost správního rozhodnutí je zakotvena v § 77 a § 78 správního řádu. Podle jeho § 77 odst. 1 je nicotné rozhodnutí, *k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.* Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle § 77 odst. 2 je nicotné dále rozhodnutí, *které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.* Otázkou, co způsobuje nicotnost rozhodnutí, se zabýval také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. jako č. 793/2006 Sb. NSS, dovodil, že „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.*“ Žádná z takto závažných vad, které jsou definovány ve správním řádu a uvedeném rozhodnutí rozšířeného senátu, však v nyní souzené věci nebyla shledána.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu